

Pravda a celkovost

Celkovost živé bytosti spočívá v tom, že veškeré vnější působení na ni (tedy ne pouze na její subsložky, které jsou ovšem vybaveny svou vlastní reaktivitou) musí procházet její niternou, subjektivní stránkou. Takto vysloveno to může mýlit, protože to vypadá zjednodušeně. Jde o to, pochopit, kdy vnější působení zasahuje skutečně živou bytost v její celkovosti a kdy jen rušivě zasahuje do její integrity a tudíž její celkovost narušuje. Takové narušení nemůžeme chápat jako ovlivnění živé bytosti, nýbrž jen jako ataku, násilnou intervenci, a to i v tom případě, když výsledkem je zase nějaký organismus, dokonce v jistém smyslu organismus „původní“. Za určitých okolností může být subjektivní integrita vyšší úrovně zachráněna v situaci ohrožení takovým násilným narušením integrity nižší úrovně (např. při nějakém vážném onemocnění a přímo vyřazení nějakého orgánu může být celkovost dokonce organismu zabezpečena odoperováním vadného orgánu a implantací orgánu cizího tak, že „původní“ organismus může fungovat dál). Konec konců něco podobného provádí samo tělo, je-li nějak poraněno – zbavuje se cizího tělesa, zajizví ránu apod. Základní důležitost tu má schopnost odlišit „vlastní“ od „cizího“; ta musí být někdy v zájmu léčebném oslabena nebo potlačena.

(Písek, 990403-2.)